

Stichting India Adoptie Plan

De nieuwe zendingen

Joy en Liliane uit Poona, India

Peter de Bruijne (artikel eerder verschenen in Opwekking)

Er vindt een verschuiving plaats in de zendingswereld. De blanke zending uit Europa en Noord-Amerika is er nog wel, maar houdt zich voornamelijk bezig met hulpverlening, grootschalige projecten en het trainen van een geheel nieuw type zending, geboren en getogen temidden van armoede en vaak wonend tussen vijandige godsdiensten.

Bart Doornweerd heeft de verandering van het soort zendingen heel persoonlijk meegemaakt. Het is al weer jaren geleden dat hij in India de leiding had van een Discipelschap Trainings School van Jeugd met een Opdracht. De Indiase regering werd steeds strikter bij het verlenen van visa aan buitenlanders. Toen alleen nog maar een toeristenvisum mogelijk was, besloot Bart om terug te komen naar Nederland en van hieruit Indiase zendingswerkers te ondersteunen. Inmiddels zijn we 9 jaar verder en worden vanuit het kleine kantoor van Bart in Ede 500 Indiase christenen ondersteund. Bart probeert Nederlandse gemeenten te koppelen aan een evangelisatiewerk in India. Niet alleen om de financiële ondersteuning, maar ook vanwege het geestelijke principe dat een kerk die bidt voor zending en evangelisatie ver weg, ook haar opdracht dichtbij serieus neemt.

Het werk dat vroeger enorme investeringen vereiste omdat westerse zendingen veel tijd nodig hadden om zich de taal en cultuur eigen te maken, wordt nu effectief geleid door mensen die óf binnen dezelfde cultuur zijn opgevoed, óf uit een ander Derde Wereldland komen.

Voorbeeld

Een prachtig voorbeeld van het nieuwe type zendingen is het echtpaar Joy en Liliane Dongardive uit de Indiase stad Poona ten zuidoosten van Bombay. Joy heeft zijn hele leven in Poona gewoond, maar Liliane komt uit Belo Horizonte in Brazilië.

Hoe ze elkaar hebben leren kennen, leest u verderop in dit verhaal.

Joy en Liliane stellen weinig eisen aan comfort. Op een voor ons westerlingen bijna niet voor te stellen intensieve manier, delen Joy en Liliane hun leven met zo'n twintig kinderen die ze op straat hebben leren kennen. Sommigen kwamen als babietje, anderen als tiener, maar Joy en Liliane beschouwen ze als hun eigen kinderen.

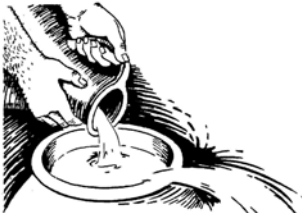
Puinhoop

Joy's leven was een puinhoop toen Bart Doornweerd hem zo'n twaalf jaar geleden voor het eerst ontmoette. Hij was toen achttien jaar en zwaar verslaafd aan drank en drugs. Eigenlijk wilde hij niets te maken hebben met de jonge evangelisten van Jeugd met een Opdracht die zijn moeder had leren kennen. Joy zegt erover: "Omdat ik zo ver van God verwijderd was, vroeg mijn moeder bijna aan iedere zending of evangelist die ze tegenkwam, om voor mij te bidden."

Joy was wel bekend met het evangelie omdat zijn ouders gelovig waren. Dus toen de studenten van de Discipelschap Trainings School op verzoek van zijn moeder met hem praatten over het christelijk geloof zei hij: "Doe geen moeite om mij het evangelie uit te leggen, want ik ken Jezus. Ik ben al een christen. Als je mij nodig hebt om je de weg te wijzen door de armenwijken, dan wil ik jullie best helpen. Ik heb daar vrienden die jullie verhaal misschien wel willen horen. Ik zal jullie erheen brengen, maar maak je vooral geen zorgen over mijn geestelijk leven."

Vaste gids

Enthousiast trok het team van Bart door de buitenwijken van Poona om te evangeliseren met Joy als hun vaste gids. Hij hoorde dagelijks hoe ze getuigden van Jezus. Hij zag hoe mensen werden genezen waarmee op straat werd gebeden, maar het leek alsof het hem allemaal niets deed. Als hij 's avonds weer naar zijn eigen vrienden ging, dronk hij zich een stuk in zijn kraag en nam hij een flinke dosis drugs. En dat was bovenop de 25 tot 35 slaappillen die hij dagelijks slikte. Toen het team van Jeugd met een Opdracht hem op een avond half bewusteloos op zijn bed vond terwijl hij zijn roes lag uit te slapen, besloot het voor hem te bidden.

Stichting India Adoptie Plan

Droom

Terwijl ze biddend om hem heen stonden, kreeg Joy een droom. Hij liep op straat in de richting van een poort. Links van de poort stond een van zijn vrienden. Joy zei tegen hem: "Ik ga eens kijken wat er achter die poort is." Hij klopte aan en vroeg of hij binnen mocht komen. De mensen achter die poort waren bijzonder aardig en heetten hem hartelijk welkom. Ze klaptten zelfs voor hem en begonnen toen te zingen. Joy draaide zich in zijn droom nog één keer om naar zijn vriend en hoorde zichzelf zeggen: "Ik kom niet meer terug."

Toen werd Joy wakker en hij zag al die jonge christenen om hem heen staan, biddend voor zijn bekering. Het begon hem danig de keel uit te hangen. Maar die droom intrigeerde hem bovenmate. Ieder detail kon hij precies voor de geest halen. Toch vertelde hij niemand over die droom. Na die bewuste avond bleven zijn nieuwe christenvrienden er bij hem op aan dringen om zijn hart open te stellen voor God. Ten dele om van het gezeur af te zijn, vertelde hij tenslotte vertelde zijn droom. Nu gingen de jonge evangelisten helemaal uit hun dak. "Joy", riep er één, "die droom was van God. Hij wil jou gebruiken!"

Joy keek de jongen ongelovig aan en zei: "Goed, ik vanaf nu geen drugs en alcohol meer gebruiken. Als bewijs dat God mij inderdaad wil gebruiken, is dat ik geen afkickverschijnselen zal hebben."

Misselijk

Joy nam de volgende dag geen enkele slaappil of andere drug. En toen bij zijn vrienden kwam en een fles alcohol aan zijn mond zette, werd hij bij de eerste slok al misselijk. Dus liet hij de alcohol staan. De volgende dag herhaalde zich hetzelfde tafereel. Joy was zelf even verbaasd als zijn vrienden over het feit dat hij geen alcohol kon verdragen. Het begon tot hem door te dringen dat God het gebed van Bart en zijn vrienden verhoorde. Joy was nog steeds geen christen, maar uit ontzag wat er met hem gebeurde, besloot hij om de Discipelschap Trainings School te gaan volgen. Langzaam groeide in hem het verlangen om in Gods dienst te staan. Vooral het lot van de straatkinderen ging hem steeds meer aan het hart. Hij wist heel goed waarom. Het was Gods roeping op zijn leven die hij jaren had onderdrukt, maar die nu weer naar boven kwam.

Pleegzusje

Het was begonnen toen Joy's moeder een weeskindje meenam van haar werk. Het kleine meisje maakte al snel deel uit van het gezin. Iedereen hield van het nieuwe zusje. Alles leek goed te gaan, tot die vreselijke dag dat de politie kwam om het pleegzusje mee te nemen. Vader en moeder bleken niet de juiste adoptiepapieren te hebben en de rechter besloot het kleine meisje in een van de staatshuizen te plaatsen. Het hele gezin ging door een vreselijk moeilijke periode, maar het allerergste kwam na een half jaar. Joy's moeder kreeg te horen dat het meisje toch op straat terecht was gekomen en daar was overleden. Op dat moment is er iets kapot gegaan in Joy's ziel. Hij sloot zich af van de buitenwereld, begon drugs te gebruiken en werd voor zijn ouders onhandelbaar. De situatie escaleerde zo erg dat hij in een tehuis voor moeilijk opvoedbare kinderen werd geplaatst. Het was vlak naast het ziekenhuis waar zijn moeder werkte, dus zagen ze elkaar nog dagelijks, maar Joy sliep niet meer thuis.

Begrijpelijk

Met deze achtergrond is het begrijpelijk dat Joy na zijn bekering iets wilde doen voor de kinderen die in de grote Indiase steden met duizenden over straat zwerven. Vooral Poona trekt van heinde en verre dakloze kinderen aan omdat daar meer ruimte is om de nacht door te brengen dan in een stad als Bombay.

Om zich verder te bekwamen, ging Joy naar de basis van Jeugd met een Opdracht in het Braziliaanse Belo Horizonte waar het Nederlandse echtpaar Johan en Jeanette Lucasse werkt. En daar werd hij verliefd op de Braziliaanse Liliane.

Alleen terug

Zeven jaar geleden keerde hij alleen terug naar Poona waar hij contact opbouwde met de straatkinderen. Al snel bleek dat alleen de hulp op straat onvoldoende was. Veel kinderen verlangden naar een veilige plek, een dak boven hun hoofd en dagelijkse zorg. Joy huurde een eenkamerwoning en al snel woonden er elf kinderen bij hem. Ze sliepen als haringen in een ton. Jongens en meisjes door elkaar.

Stichting India Adoptie Plan

Joy was vierentwintig-uur met ze bezig. Sommigen hadden nog nooit een huis van binnen gezien. Hij leerde ze lezen en schrijven, ging met ze sporten en onderwees ze vanuit Gods Woord.

Joy zegt: 'Het was misschien niet ideaal, en als er genoeg geld was geweest had ik het wel anders aangepakt. Maar deze jongens en meisjes hadden echt het verlangen om verder te komen. Dus wat doe je dan? Moet je ze afwijzen omdat jouw mogelijkheden nog niet optimaal zijn?'

Praktijkervaring

Intussen volgde Liliane ook een DTS bij Jeugd met een Opdracht. Met een aantal leerlingen deed ze praktijkervaring op in India. Niet in de laatste plaats om Joy te ontmoeten. De liefde vlamde weer op en ze besloten om niet lang meer te wachten met trouwen.

Liliane: "Ik moest mijn studie eerst nog afronden en wilde daarna zo snel mogelijk naar Poona gaan, maar hoe lang zou het duren voordat ik een ticket kon betalen? Ik was nog maar nauwelijks afgestudeerd toen Joy een gift kreeg waardoor ik een enkele reis India kon kopen. Dat was een echt wonder, en een tweede wonder was dat ik me zo snel thuis voelde in India. Misschien voel ik me in India nog wel meer thuis dan in Brazilië. Het is nu drie jaar geleden dat we trouwden. Jammer dat mijn eigen familie er niet bij kon zijn. We zijn dit jaar pas voor het eerst als echtbaar op bezoek geweest bij mijn familie."

Huis opengesteld

Joy en Liliane hebben nog nooit van wittebroodsweken gehoord. Liliane: "Vanaf de eerste dag na ons trouwen leven we samen met de straatkinderen. Straatkinderen in India zijn wel anders dan in Brazilië, minder agressief, maar niet minder beschadigd. Ik denk niet dat ik overdrijf als ik zeg dat de nood in India groter is dan in mijn vaderland. Veel straatkinderen worden seksueel misbruikt. Daar staan ze ook om bekend. Niemand zal ze dan ook aanraken, en wie dat wél doet, is alleen maar geïnteresseerd in seks. Je begrijpt dat die kinderen enorm bang zijn voor volwassenen. Inmiddels weten ze dat wij anders zijn en dat wij hen nooit zullen misbruiken of bedreigen.

Als ze bij ons komen wonen, zijn ze eerst nog schuchter en verlegen. Maar als ze zien hoe wij leven, verandert hun houding. Bovendien worden ze nieuwsgierig naar de hemelse Vader. Ze zien ons bidden voor alles en nog wat. Ze weten dat Jezus voor ons belangrijker is dan al het andere op de wereld. We vertellen hen de verhalen uit de Bijbel. We laten ze christelijke films zien, stripboekjes over de Bijbel enz.

Het is verbazingwekkend om te zien hoe open deze kinderen zijn voor de liefde van God. Vaak worden ze al heel snel nadat ze hun hart voor Hem openstellen, gedoopt in de Heilige Geest en spreken ze in tongen. Zelfs een meisje van drie jaar. Jezus houdt zo intens veel van deze kleine verschoppelingen, dat merk je aan alles. Er zijn ook kinderen die al als baby door een boze geest worden geplaagd. Voor Jezus is het geen probleem om ze daarvan te bevrijden. Van het ene op het andere moment zie je hoe de boze kinderen moet loslaten en dat Jezus de Heer van hun leven wordt."

Erg godsdienstig

Op de vraag of er dan geen weerstand is tegen het evangelie, antwoordt Joy: "Indiase mensen zijn erg godsdienstig. Iedereen heeft wel een god waaraan geofferd wordt. Ze bidden heel makkelijk, dus als wij voor alles bidden tot Jezus is dat voor hen gewoon een van de goden. Totdat ze zien dat Jezus ook werkelijk onze gebeden één voor één verhoort. Dan ontdekken ze dat Hij leeft. Je hoeft in India niet moeilijk te doen over het bestaan van God. Iedereen gelooft dat God bestaat. Het verschil wordt bepaald door daadwerkelijke veranderingen in je situatie. Jezus maakt het grote verschil. Hij verandert mensen en situaties omdat Hij leeft. Je hoeft maar naar onze kinderen te kijken en je ziet het verschil. De meeste kinderen in ons huis zijn niet meer de straatkinderen van toen. Ze gedragen zich als normale kinderen uit een christelijk gezin. Ze zijn meestal ook erg gehoorzaam. Onze Vicky is vijftien jaar. Hij is een van de zondagsschoolleiders in de kerk waar wij deel van uitmaken."

Mooie namen

Liliane: "De meeste straatkinderen hebben geen geboortebewijs. Wij vragen aan de dokter om zo'n bewijs te schrijven en bedenken dan zelf de geboortedatum en een mooie naam. Onze jongste van drie hebben we Amanda genoemd, dat betekent 'waard om lief te hebben'. Amanda is een kind waarvan we overtuigd zijn dat God haar later zal gebruiken voor haar land. Maar tot het zover is, zal

Stichting India Adoptie Plan

ze haar jeugd in Amerika doorbrengen. Zij heeft helemaal geen familie in India en vertrekt binnenkort naar lieve adoptieouders in Amerika.”

Joy vult aan: “Indiase families adopteren geen weeskinderen. Ook christenen doen dat niet. Ze geloven heel sterk dat de afkomst van een kind bepalend is voor de toekomst en dat een straatkind nooit een normaal leven kan krijgen. Zo zit de maatschappij bij ons in elkaar. Verandering van je lot bestaat in hun ogen niet. Adoptie door buitenlandse ouders is alleen bedoeld voor kinderen waarvan we zeker weten dat ze geen vader en moeder hebben. We hebben nu drie weeskinderen, en het is ontroerend om te zien hoe zij ieder op hun eigen manier vurig bidden voor ouders.

Voor de andere kinderen die bij ons wonen, geldt dat we ze opvoeden totdat ze een eigen gezin kunnen stichten. In India voedt je je kinderen op totdat ze getrouwd zijn. Dat is bij ons de gewoonte.”

Cultuurverschil valt mee

Op de vraag of Liliane en Joy geen moeite hadden om elkaar in het begin te begrijpen met zo'n totaal verschillende achtergrond, antwoordt Liliane: “Het verschil tussen onze culturen valt eigenlijk best mee. Bijvoorbeeld de manier waarop we omgaan met onze familierelaties komt aardig overeen. Wat in het begin veel moeilijker was, dat was de krappe huisvesting. Vooral de eerste anderhalf jaar had ik moeite om eraan te wennen om met zoveel kinderen in zo'n kleine ruimte te leven. Gelukkig zijn we nu naar een groter huis verhuisd en zijn de omstandigheden beter. Wij zijn geen rijke mensen met een rijke kerk die achter ons staat. Het wonder is dus des te groter dat wij nu drie huizen hebben in dezelfde straat: een jongenshuis, een meisjeshuis en ons eigen huis, wat natuurlijk ook van de kinderen is. We lopen voortdurend bij elkaar binnen. Ze komen bij ons tv kijken, we eten samen. Kortom: we zijn één groot gezin met een Indiase papa en een Braziliaanse mama. Wat ons verbindt is de liefde van God.”